

Залізною зробилася стерня,
Де щойно речі — персиком на дотик. —
Посілості всі довелось віддати.
Рука схитнулася, — і в інший бік — стерно.

Між лініями почалось турне —
Вже без подоби — в подмухи сердиті.
Площини б тільки молоком продути, —
Хвостом — на переправах — як дурні,

Всю дійсність оббивають буйнолисту
Й — на довгу смугу, — розтяжну й хвилясту,
Що — всі кордони світлових насичень.

У зародку поховане насущне,
Й ледь блима електричне полотно.
Світає. Птах, що цятку перетнув.